

Sygn. akt III AUa 567/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krzysztof Szewczak
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SO del. do SA Lucyna Stąsik-Żmudziak (spr.)
Protokolant: stażysta Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015 r. w Lublinie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do renty socjalnej

na skutek apelacji S. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 13 maja 2015 r. sygn. akt VI U 989/14

oddala apelację.

Barbara Hejwowska Krzysztof Szewczak Lucyna Stąsik-Żmudziak

III AUa 567/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2015r. Sąd Okręgowy w Radomiu w sprawie VI U 989/14 oddalił odwołanie S. P. od decyzji ZUS Oddziału w R. z dnia 08 lipca 2014r., odmawiającej ustalenia prawa do renty socjalnej.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy podał, że S. P., urodzony (...), w dniu 11 stycznia 2010 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o rentę socjalną.

Decyzją z dnia 27 maja 2010 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił S. P. prawa do renty socjalnej wskazując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 13 maja 2010 roku uznała, że nie jest on niezdolny do pracy.

W dniu 12 maja 2014 roku S. P. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ponowny wniosek o przyznanie renty socjalnej.

W następstwie wniosku, w celu ustalenia czy jest niezdolny do pracy, poddany został badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, który rozpoznał u niego: upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, padaczkę, ograniczenie zaburzenia zachowania i emocji. Orzeczeniem z dnia 3 czerwca 2014 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że S. P. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. W dniu 11 czerwca 2014 roku S. P. złożył sprzeciw od powyższego orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS rozpoznała u S. P. upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, padaczkę, ograniczenie zaburzenia zachowania i emocji. Orzeczeniem z dnia 1 lipca 2014 roku stwierdziła, że S. P. nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W związku z powyższym zaskarżoną decyzją z 8 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił S. P. prawa do renty socjalnej.

S. P. ma 23 lata. W 5 roku życia leczony był na Oddziale(...)z rozpoznaniem „R. psychomotorica. (...). Ponownie hospitalizowany był na tymże Oddziale w 2000 roku z rozpoznaniem (...). Następnie był leczony w Poradni (...)oraz (...) z powodu zaburzeń sprawności ruchowej, trudności w koncentracji uwagi, trudności szkolnych, nadpobudliwości i moczenia nocnego, mózgowego porażenia dziecięcego, opóźnienia psychoruchowego, wady postawy, otyłości. W 2007 roku wykonano wnioskodawcy badanie MR mózgu, które nie wykazało zmian patologicznych. Wielokrotnie wykonywane badania EEG wykazywały cechy patologii. W 17 roku życia wystąpiły u wnioskodawcy napadowe zaburzenia uwagi. Postawiono rozpoznanie padaczki. W Poradni (...)leczony był od 2000 roku do 2010 roku. Informacja na temat napadów padaczkowych od 2008 roku jest raczej skąpa. Potem leczony był w (...)dla dorosłych od 2010 roku do 10 lutego 2014 roku. Z danych z wywiadu wynika, że napady padaczkowe były dość rzadkie – 1 raz na pół roku. Z powodu nasilania częstości napadów w 2014 roku był hospitalizowany na Oddziale (...) z rozpoznaniem - „upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, padaczka – napady częściowe złożone”. Badanie CT mózgu nie wykazało zmian patologicznych. S. P. obecnie przyjmuje następujące leki: N.r., C., H., M.. Wnioskodawca podaje, że napady padaczkowe występują do kilku razy dziennie, ale brak jest potwierdzenia tej informacji w dokumentacji lekarskiej. Wnioskodawca ma zachowany chód na palcach i piętach, nerwy czaszkowe są bez zmian, mowa nieco dyzartryczna, objawy korzeniowe ujemne, bez zaników mięśniowych, odruchy ściągnięte symetryczne, nie ma zaburzeń siły i czucia, ma prawidłową zborność w kończynach, próba Romberga prawidłowa. S. P. podaje, że leczy się psychiatrycznie z powodu drażliwości od 2010 roku. Początkowo nie zażywał leków, uczęszczał tylko na wizyty lekarskie, a od roku przyjmuje H. i c., po których czuje się spokojniejszy. Nie był konsultowany psychiatrycznie. W zachowaniu jest spokojny, zorientowany prawidłowo, ma niewyraźną mowę, nastrój wyrównany, afekt dostosowany, bez psychotycznych objawów wytwórczych, neguje myśli samobójcze.

S. P. jest uczniem szkoły policealnej, radzi sobie w miarę poprawnie. Umie czytać i pisać w stopniu podstawowym. Nie korzysta z pomocy psychologa. Chodzi do psychoterapeuty. Jest samodzielny w zakresie samoobsługi, sam je posiłki. Zna się na zegarku, posługuje się telefonem, komputerem, używa internetu. Umie sporządzić prosty posiłek, herbatę. Kontakt jest z nim poprawny, spokojny, dostosowany. Wnioskodawca jest upośledzony w stopniu lekkim. Z przyczyn psychiatrycznych, neurologicznych i psychologicznych S. P. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Opisane w dokumentacji lekarskiej napady padaczki są niezbyt częste. Istnieje możliwość modyfikacji leczenia farmakologicznego. Wnioskodawca nie powinien pracować na wysokości, przy maszynach w ruchu oraz przy ogniu, natomiast może podjąć pracę po uwzględnieniu w/w warunków. Upośledzenie w stopniu lekkim i zaburzenia zachowania i emocji nie czynią go również całkowicie niezdolnym do pracy.

S. P. od wczesnego dzieciństwa leczony jest z powodu astmy oskrzelowej oraz nieżyty nosa. Obecnie od dłuższego czasu nie ma duszności. Nie przyjmuje leków przeciwastmatycznych. Okresowo pojawia się u niego katar. Jest uczulony na roztocza kurzu domowego i sierść zwierząt. W badaniu fizykalnym poza niewielkim upośledzeniem drożności nosa nie ma istotnych odchyłeń od stanu prawidłowego. Ze względów alergologicznych występujące u wnioskodawcy schorzenia nie powodują u niego niezdolności do pracy.

S. P. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Wskazując na podstawę prawną orzeczenia Sąd powołał się na treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 roku, poz. 982), przywołując jego treść.

Sąd wskazał, że kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie czy S. P. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i ewentualnie kiedy ta niezdolność powstała. W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, neurologii, psychologii klinicznej i alergologii.

Biegli po rozpoznaniu u S. P. mózgowego porażenia dziecięcego, opóźnienia psychoruchowego(...), trudności w koncentracji uwagi, trudności szkolnych, nadpobudliwości, napadów padaczkowych stwierdzili, że leczy się psychiatrycznie z powodu drażliwości od 2010 roku, chodzi o psychoterapeutę. Jest upośledzony w stopniu lekkim. Jednakże schorzenia te nie powodują u niego całkowitej niezdolności do pracy. Opisane w dokumentacji lekarskiej napady padaczki są niezbyt częste, istnieje możliwość modyfikacji leczenia farmakologicznego. Podali jednak, że z uwagi na padaczkę nie powinien pracować na wysokości, przy maszynach w ruchu oraz przy ogniu, natomiast może podjąć inną pracę. Upośledzenie w stopniu lekkim i zaburzenia zachowania i emocji nie czynią go również całkowicie niezdolnym do pracy. Z opinii biegłego z zakresu alergologii J. B. wynikało, że S. P. ma rozpoznany całoroczny alergiczny nieżyt nosa, astmę oskrzelową atopową w okresie pełnej remisji. Te schorzenia także nie powodują u niego niezdolności do pracy.

Do powyższych opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń.

Sąd stwierdził, że o uznaniu niezdolności do pracy nie decyduje samo schorzenie, lecz stopień jego zaawansowania, które czyni ubezpieczonego całkowicie lub częściowo niezdolnym do pracy. O istnieniu takiej niezdolności nie decyduje i nie może decydować także subiektywne odczucie badanego, ale obiektywna ocena specjalistów biegłych lekarzy sądowych. W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowego warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń zainteresowanego.

W przedmiotowej sprawie Sąd podzielił opinie biegłych i uznał je za miarodajny dowód w sprawie. Sporządzone zostały przez specjalistów z zakresu schorzeń, na które cierpi wnioskodawca. Biegli wydali swoje opinie po uprzednim zbadaniu S. P., po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską zgromadzoną w aktach organu rentowego oraz dołączoną do akt przez wnioskodawcę, w których opisane są rozpoznane u niego schorzenia.

Sąd uznał, że została zgromadzona pełna dokumentacja medyczna S. P.. W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych są rzetelne, fachowe i nie budzą zastrzeżeń. Biegli dokonali wnikliwej analizy stanu zdrowia ubezpieczonego pod kątem jego schorzeń i wyczerpująco uzasadnili swoje konkluzje na temat zdolności S. P. do pracy. Ubocznie wskazał, że podnoszona przez wnioskodawcę okoliczność, iż został uznany za osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie oznacza, że jest on całkowicie niezdolny do pracy. Fakt ten nie ma znaczenia w przedmiotowej sprawie, bowiem do innych celów orzeka się stwierdzenie niepełnosprawności, a o prawie do renty z kolei decydują wskazane wyżej kryteria.

Kryteria oceny zdolności S. P. do pracy określone w ustawie z 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 roku, poz. 982 z późn. zm.) oraz w ustawie z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 z późn. zm.) zostały uwzględnione przez biegłych. W świetle ich opinii Sąd Okręgowy ustalił, iż S. P. nie jest całkowicie niezdolny do pracy i nie spełnia przesłanek do przyznania mu renty socjalnej w oparciu o treść art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 roku, poz. 982 z późn. zm.).

Z tych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Apelację od powyższego wyroku wniósł S. P.. Zaskarżył wyrok w całości, nie formułując konkretnych zarzutów nie zgadzał się z oddaleniem odwołania i nieprzyznaniem prawa do renty socjalnej. Wniósł o ponowne rozpatrzenie jego wniosku i przyznanie mu świadczenia rentowego.

W uzasadnieniu apelacji podał, że posiada orzeczenie zaliczające go do osób posiadających umiarkowany stopień niepełnosprawności. We wskazaniach dotyczących odpowiedniego zatrudnienia wymieniono zakład pracy chronionej, prace nie na wysokości, nie przy maszynach w ruchu, nie w otwartym ogniu, nie w godzinach nocnych oraz nie przy komputerze. Wskazał, że biorąc pod uwagę stopień bezrobocia na (...) rynku pracy, niemożliwością jest znalezienie jakiegokolwiek zatrudnienia zgodnie ze wskazaniami orzeczenia. Stwierdził, że nie jest w stanie realizować leczenia nie mając środków do życia. Przypomniął, że jego schorzenia datują się od wczesnego dzieciństwa, co było podstawą przyznania renty socjalnej, zabranej po ukończeniu 16 roku życia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego okazała się niezasadna.

Na wstępie zauważyć należy, że w istocie wnioskodawca kwestionując zaskarżony wyrok nie sformułował do niego konkretnych zarzutów, ograniczając się jedynie do powołania na posiadane orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, które jego zdaniem powinno uprawniać do renty socjalnej.

Według art. 378 § 1 kpc Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, zaś stosownie do art. 382 kpc orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

Przed Sądem Apelacyjnym wobec braku takich wniosków materiał dowodowy nie był uzupełniany. Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się w postępowaniu Sądu pierwszej instancji uchybień skutkujących uznaniem nieważności postępowania. Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe i niezbędne postępowanie dowodowe, dokonując koniecznych ustaleń faktycznych w oparciu o wszechstronnie ocenione dowody, nie przekraczając ram swobodnej oceny wynikającej z art. 233 § 1 kpc. W tej sytuacji stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo i wyczerpująco ustalił stan faktyczny w sprawie, jak również wszechstronnie rozważył zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, a jego wnikliwa i bezstronna analiza zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Z uwagi na to Sąd Apelacyjny przyjął na podstawie art. 382 k.p.c. ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego za własne, dzieląc przytoczoną, dla uzasadnienia rozstrzygnięcia podstawę prawną i dotyczące jej wywody.

Istota sporu sprowadzała się przede wszystkim do ustalenia stopnia niezdolności do pracy wnioskodawcy.

Rozstrzygnięcie sprawy uzależnione było od specjalistycznej wiedzy, jaką dysponowali biegli sądowi, bowiem jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim przypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1974 r. w sprawie II CR 748/74).

W toku postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłych sądowych: psychiatry, psychologa, neurologa i alergologa, którzy po zapoznaniu się ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz po przebadaniu wnioskodawcy ustalili, że nie jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd Apelacyjny stwierdza i podziela pogląd Sądu I instancji, że powołani w sprawie biegli sądowi o specjalnościach adekwatnych do schorzeń odwołującego, szczegółowo przeprowadzili wywiad z ubezpieczonym, wymienili i w sposób wnikliwy przeanalizowali dokumentację medyczną, przedstawiając przebieg i stan zaawansowania rozpoznanych u odwołującego schorzeń.

Przed zakończeniem postępowania wnioskodawca dołączył do akt sprawy orzeczenie o stopniu niepełnosprawności a do opinii biegłych nie zgłosił zarzutów. Nie zgłaszał też żadnych innych wniosków dowodowych. Przedłożone orzeczenie było przedmiotem oceny Sądu Okręgowego.

Skoro z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, iż rodzaj i stopień schorzeń występujących u wnioskodawcy nie powodują aktualnie całkowitej niezdolności do pracy, uznać należało, iż nie spełnia on przesłanek przyznania prawa do renty socjalnej.

Według art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 z późn. zm.- renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie zaś z ust. 2 cytowanego art. 4 ustawy osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1 przysługuje: renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała lub renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa. Ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem", na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) zwanej dalej "ustawą o emerytalną" (art. 5 ustawy).

W rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym - całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowa niezdolność do pracy, ma miejsce wówczas, gdy osoba w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Dokonując oceny stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowań co do odzyskania zdolności do pracy zgodnie z art. 13 ustawy emerytalnej - uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dla skutecznego nabycia prawa do renty socjalnej, wymagane jest aby naruszenie sprawności organizmu powstało w okresach uprawniających do tej renty, a nadto, by obecnie skutkowało istnieniem całkowitej niezdolności do pracy. Zatem skoro wnioskodawca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy nie posiada uprawnień do renty socjalnej.

Co się natomiast tyczy zagadnienia relacji między dysponowaniem orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, a wymaganiem art. 4 ustawy o rencie socjalnej posiadania orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy to w tym zakresie orzecznictwo Sądów jest jednolite i ugruntowane.

Niepełnosprawność nie jest tożsama z całkowitą niezdolnością do pracy. Zgodnie z definicją zawartą w słowniku zamieszczonym w art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity DZ.U.2011.127.721) niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy.

Niepełnosprawność oznacza zatem inną sytuację socjalną określonej osoby. W związku z niepełnosprawnością przysługują też inne świadczenia. Mają one na celu umożliwienie dalszej pracy osobie niepełnosprawnej oraz

zapobieżenie jej społecznej alienacji. Stąd też w przypadku orzekania o niepełnosprawności obok oceny stanu zdolności do pracy uwzględnia się zdolność osoby do pełnienia ról społecznych, co nie odgrywa roli przy orzekaniu o niezdolności do pracy na gruncie ustawy emerytalnej.

Na mocy art. 5 pkt 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej (...) orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy ustalonej na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej i niezdolności do samodzielnej egzystencji, ustalonej na podstawie art. 13 ust. 5 tej ustawy, jest traktowane na równi z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest traktowane na równi z orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (pkt 2), a orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy - na równi z orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności (pkt 3).

Obowiązujące przepisy nie przewidują natomiast analogicznej relacji w odwrotną stronę, tzn. że orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności ma być traktowane na równi z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy, ustalonej na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, podobnie orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Wiąże się to z różnymi w pewnym stopniu przesłankami orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów rentowych i orzeczenia o niepełnosprawności w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, trybem orzekania w tych sprawach oraz różnicami w zakresie celów, którym orzeczenia te mają służyć. (tak w wyroku SN w sprawie I UK 286/07 z dnia 11 marca 2008r.)

Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2010 r. w sprawie III UK 60/09 powtórzono ten pogląd, stwierdzając, że osoba, która ze względów dotyczących rehabilitacji uzyskała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie staje się tylko z mocy tego orzeczenia osobą całkowicie niezdolną do pracy, z pominięciem warunków całkowitej niezdolności do pracy określonych w ustawie z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zarówno z opinii biegłych wywołanych w sprawie jak i orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wynika, że wnioskodawca może wykonywać określone rodzaje zatrudnienia w warunkach zakładu pracy chronionej, z wyłączeniem wyraźnie wskazanych a więc prac na wysokości, przy maszynach w ruchu, przy ogniu. Natomiast nie ma przeciwwskazań do wykonywania innych rodzajów prac, przy czym wnioskodawca kontynuuje naukę.

Z kolei w wyroku z dnia 8 maja 2007 r., w sprawie II UK 192/06 (OSNP 2008/11-12/173), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że: osoba, której stopień naruszenia sprawności organizmu pozwala na wykonywanie pracy jedynie na specjalnych stanowiskach, dostępnych dla osób nie w pełni sprawnych, jest częściowo niezdolna do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Natomiast sam fakt, że w warunkach bezrobocia na (...) rynku pracy, na którym mógłby funkcjonować wnioskodawca, w jego ocenie stanowi o niemożliwości znalezienia jakiegokolwiek zatrudnienia nie jest przesłanką warunkującą o możliwości ustalenia mu prawa do renty socjalnej.

Kierując się zaprezentowaną wyżej argumentacją, Sąd Apelacyjny na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.